

РЕШЕНИЕ

№ 1016

гр. Бургас, 19.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, ЛШ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети ноември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИНА ИВ. МАВРОДИЕВА

при участието на секретаря Ж.З. МАРИНОВА
като разгледа докладваното от МАРИНА ИВ. МАВРОДИЕВА
Административно наказателно дело № 20242120200205 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) и е образувано по жалба на П. К. Н., ЕГН *****, чрез пълномощник – адв. Д. В. - БАК, против фактическо задържане по реда на чл. 72 от ЗМВР /без издаване на заповед за задържане/, осъществено за периода от 22:10 ч. до 23:55 ч. на 05.01.2024 г. от И. К. Б. – полицейски инспектор в група „***” при *** РУ на ОДМВР Бургас.

В жалбата се сочи, че оспореното фактическо задържане било незаконосъобразно и неправилно, извършено в нарушение на административно-производствените правила и материалния закон.

По делото е постъпило становище от ответника И. К. Б., в което се оспорва изложената в жалбата фактическа обстановка и се прави възражение, че жалбата е недопустима, алтернативно – неоснователна и недоказана.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и заедно с адв. В. като поддържат жалбата и излагат аргументи в полза на становището си.

Ответникът, редовно призован, се явява лично в съдебно заседание и заедно с адв. К. Б. и адв. М. Г.. По същество оспорват жалбата, като молят за нейното отхвърляне.

Съдът след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, приема, че жалбата е процесуално допустима. Този извод на съда е с оглед на разпоредбата на чл. 72, ал. 4 ЗМВР, съгласно която задържаното лице има право да обжалва законността на задържането пред районния съд по седалище на органа. Следователно, предмет на

съдебен контрол е ограничаването на правото на свободно придвижване на лицето, което може да бъде извършено и без съответна заповед. Неиздаването на писмен акт не е равнозначно на липса на разпореждане за задържане, след като правото на свободно придвижване е било ограничено от полицейски орган (в тази насока е и Определение № 9964 от 26.07.2017 г. на ВАС по адм. д. № 7461/2017 г., Определение № 14 от 05.05.2022 г. на ВАС по адм. д. № 12/2022 г. и пр.). Законът предвижда оспорване на законността на задържането, а не на заповедта по чл. 72 ЗМВР, поради което следва да се приеме, че може да се оспорва както задържане, за което е издадена писмена заповед, така и задържане, което е осъществено без издаването на такава заповед, както се твърди да е в процесния случай. Дали и доколко лицето е било задържано по см. на чл.72 от ЗМВР е въпрос на основателност, а не на допустимост на подадената жалба, поради което РС - Бургас е компетентен да се произнесе по жалбата.

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, изготвена е в предвидената от закона писмена форма и е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Ответникът И. К. Б. – полицейски инспектор в група „****“ при *** РУ на ОДМВР Бургас заедно с полицейските служители - свидетелите Д. М. и К.К. от 18:30 на 05.01.2024 г. до 06:30 ч. на 06.01.2024 г. изпълнявали служебните си задължения като автопатрул. Около 22:10 ч. със звуков и светлинен сигнал в гр. Бургас на ул. „***“ спрели за полицейска проверка автомобил марка „****“, модел „****“ с черен цвят и рег. № ***, управляван от жалбоподателя П. Н.. На последния била извършена проверка на личните документи и документите на автомобила. През това време Н. отивал в дома на майка си на този адрес - св. Н.а, която излязла на терасата, а в жилището ѝ бил и св. Н. по работа във връзка с бизнеса на св. Н.а.

П. Н. с протокол за доброволно предаване от същата дата, предал на полицейските служители газов сигнален пистолет, който бил в автомобила. На свидетеля М. направило впечатление, че установеното лице трепери, било развълнувано и служителите решили да му бъде извършена проверка за употреба на алкохол и наркотични вещества, което било и част от проверката. Било поискано съдействие от сектор „Пътна полиция“ ОД МВР Бургас. За мястото на ул. „***“ тръгнал със служебен автомобил и свидетелят С. Г. – полицейски служител, даващ наряд и от своя страна проверяващ законосъобразността на действията на полицейските патрули, който по полицейската станция чул, че патрул на 01 РУ искал съдействие от екип на сектор „ПП“, за да се изпробва водач за употреба на алкохол и наркотици.

От Сектор Пътна полиция бил изпратен екип, състоящ от свидетелите Х.К. и Н. К., които към момента на получаване на сигнала извършвали друга задача. След нейното приключване се насочили към сектор „Пътна полиция“, за да вземат апарата за тестване за употреба на наркотични вещества, който се съхранявал там. В последствие около 23:00 ч.

пристигнали на мястото на проверката на ул. „***.

От св. К. на жалбоподателя били разяснени правата и Н. дал проба за алкохол. В този момент пристигнал св. Г., който установил, че жалбоподателят съдейства на проверката и полицейските служители изпълнявали задълженията си.

Св. К. разяснил на жалбоподателя, че е необходимо и извършването на проба с техническо средство за употреба на наркотични вещества, но Н. отказал да бъде тестван за наркотици с техническото средство. Св. К. съставил протокол за извършване на проверката за употреба на наркотични вещества или техни аналози, акт за установяване на административно нарушение, издал талон за изследване като била разяснена на Н. възможността да се яви в Спешния център и той заявил, че ще даде кръвна проба. След съставяне на документите проверката приключила.

Съгласно показанията на всички свидетели, жалбоподателят съдействал на полицейските служители при изпълнение на служебните им задължения, свързани с посочените проверки – предоставил личните си документи и тези на автомобила, дал проба за алкохол, предал доброволно посочения пистолет, като единствено отказал тест за наркотични вещества, за което има законова възможност, подписал е съставените документи, изложил възражения, като спрямо него не била използвана физическа сила и помощни средства - белезници, придвижването му в пространството не е било ограничавано и е имал възможност, при желание, да използва телефона си. Полицейските служители не видели при проверката да присъстват или преминават други лица или превозни средства.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена на база приобщените по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, а именно: от писмените доказателства - акт за установяване на административно нарушение бл. № 464972 от 05.01.2024 г. /л. 3/; Протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози – А0021714 /л.4/; удостоверение от 22.01.2024 г./л.20/; формуляр за изготвяне на длъжностна характеристика и типова длъжностна характеристика /л 21 – л. 23/; разписка, протоколи за доброволно предаване (л. 26-34), амбулаторен лист, рецепта бележка, касов бон (л. 44-45); удостоверение за уведомление по вх. № П-84/16.11.2016 г. /л.46/; протокол за доброволно предаване от 05.01.2024 г. /л.47/; доклад за проверени лица и превозни средства за дейността на АП *** 1 /л.90/; писмо ОП Транспорт, писмо от МВР, Дирекция „Вътрешна сигурност“ /л.95/; изменение и допълнение на месечен график с рег. № 431р-324131/01/2024 г. /л. 102/; Ежедневна ведомост /л. 103-104/; информационна карта за дейността на наряда № 304984 /л.105/; дневник за „боди“ камера /л.106/; от гласните доказателства и доказателствени средства - показания на свидетелите Д. М., К.К., Х.К., Н. К., С. Г., които съдът намира за последователни, логични, всеки възпроизвежда собствените си възприятия и участието си в съответната проверка като показанията им са взаимно свързани, липсват противоречия и се приемат за достоверни. В подкрепа на показанията на свидетелите са както писмените доказателства, представени по делото относно компетентността, графика на работа, извършените действия по време на проверката предвид съставяния АУАН, протокол, но също така като косвено доказателство

се използват и приобщените по делото веществени доказателства - дискове. Действително дискът от представената „боди камера“ не носи съществена информация, но не може да се изключат показанията на свидетелите само с оглед аргумента, че липсвал пълен запис на проверката. Съдът счита, че в показанията си посочените свидетели Д. М., К.К., Х.К., Н. К., С. Г. излагат фактите и обстоятелствата по начин, по който всеки един свидетел е възприел лично и непосредствено, независимо от другия и съпоставяйки ги се изгражда в пълнота горната фактическа обстановка и съдът им се доверява. Нещо повече, свидетелите Д. М., К.К., Х.К., Н. К. бяха разпитани в едно съдебно заседание, последователно, независимо един от друг и показанията им съвпадат по съдържание.

Съдът не взе предвид показанията на свидетеля А.И., тъй като същият не е очевидец на случилото се и показанията му са неотнормими към предмета на делото.

Съдът изгради горната фактическа обстановка и частично от показанията на свидетелите Е. Н.а и Т. Н., в частта им, в която съвпадат с подробно посочените по-горе кредитирани доказателства, и по конкретно, че на процесната дата в посочените часове на жалбоподателя в близост до сграда с адрес гр. Бургас, ул. *** била извършена проверка на П. Н., че при проверката са се събрали три полицейски автомобили, че е извършен тест за употреба на алкохол и е трябвало да се извърши с друг апарат тест за употреба на наркотици. В останалите им части съдът не кредитира показанията на свидетелите Е. Н.а и Т. Н., тъй като от една страна съдът отчете, че свидетелката Е. Н.а е майка на жалбоподателя и поради това показанията ѝ са пристрастни, акцентирайки на температурата на детето си, но също така и се установи, че последната има затруднения със слуха, поради което, включително и в съдебна зала, използва слухов апарат, което поставя под съмнение какво точно е успяла да чуе, още повече, че самата тя заявява, че в началото не била със слухов апарат, но после си го сложила. Свидетелят Т. Н. от своя страна работи за майката на жалбоподателя, твърди, че е бил на разстояние от жалбоподателя при извършване на проверката, не е присъствал през цялото време на протичането ѝ, не на последно място е разговарял по телефон, т.е. вниманието му не е било изцяло съсредоточено на случващото се с Н.. Показанията на тези двама свидетели са изолирани и противоречащи на останалия събран по делото доказателствен материал, в частите сочещи на осъществено задържане на Н.. Нещо повече, жалбоподателят, въпреки дадената възможност за това, не представи доказателства, които да сочат уважителна причина за неявяването на свидетелите в съдебното заседание, за което те бяха допуснати до разпит като усилията на съда бяха насочени да се разпитат всички свидетели в едно съдебно заседание. Отделно от това да не кредитира показанията на двамата свидетели посочени от жалбоподателя, съдът отчете и обстоятелството, че ако действително са били разтревожени за здравословното състояние на жалбоподателя, никой от тях не е сигнализирал на Национален телефон 112, не е възразил пред полицейските служители, нито пък дори е заявил присъствието си, доколкото всички други свидетели са категорични, че не са видели други лица, които да преминават или присъстват през време на проверката.

По отношение на представените от жалбоподателя амбулаторен лист № *** от

09.01.2024г., рецепта-бележка от лекар от 09.01.2024г., както и фискален касов бон, съдът намира, че същите нямат отношение към процесната проверка, тъй като те са изготвени 4 дни след нея и не водят до подкрепа на тезата на Н., че е бил в крайно влошено здравословно състояние, което според свидетелка Н.а е било застрашавало живота му. По делото липсват доказателства, а и твърдения жалбоподателят или негови близки да са търсили медицинска помощ за соченото влошено здравословно състояние в деня на проверката, както в спешен център, така и при който и да било друг медицински специалист. По делото не е представена „касова бележка“ или друг документ, който да удостовери и закупуване на лекарство в деня на проверката, което той да е приел за твърдяното състояние. Съдът не може да приеме тезата, че в деня на проверката жалбоподателят е бил в толкова влошено здравословно състояние, което да е било застрашаващо живота му, от което да следва извод, че са му били нарушени правата от извършваната проверка.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Според разпоредбата на чл. 72, ал. 1 от ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице на посочените в т. 1 -7 основания. Според чл. 74, ал. 1 от ЗМВР при задържането на лицата по чл. 72, ал. 1 се издава писмена заповед, като тя трябва да съдържа реквизитите, посочени в ал. 2 на същата разпоредба.

Задържането на основание на чл. 72 от ЗМВР се осъществява по реда на Инструкция № 8121з-78 от 24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в Министерството на вътрешните работи. „Задържани лица“ по смисъла на чл. 4 от Инструкцията са тези, на които е ограничено правото на свободно придвижване при условията и реда на ЗМВР, като в чл. 5, ал. 1 са изброени помещенията, които се обособяват в структурите на МВР за настаняване на задържаните лица: помещения за задържане; специални помещения за задържане на непълнолетни лица и обслужващи помещения - помещения за водене на разпит, помещения за свиждане и срещи с адвокат, санитарно-хигиенни помещения, помещения за приемане на лица и обработка на документацията по задържане. Съгласно чл. 11, ал. 1 и ал. 2 от Инструкцията за всяко задържано лице се издава заповед за задържане на лице от полицейския орган, ограничил правото на свободно придвижване на лицето, която се подписва от полицейския орган и от задържаното лице, а отказът или невъзможността на задържаното лице да подпише заповедта се удостоверява с подписа на един свидетел.

Анализа на посочената нормативна уредба води на извод, че задържането по реда и на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР по своята правна същност представлява принудителна административна мярка, прилагането на която се свързва с ограничаване на правото на свободно придвижване чрез поставянето на лицето в определено за задържане място и предприемането на съпътстващи мерки - извършване на обиск, проверка на лични вещи и др.

По делото е безспорно, че няма заповед, която да е издадена по отношение на жалбоподателя за задържането му по реда на чл. 72, ал. 1 от ЗМВР. В този смисъл, в

конкретния случай разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК е неприложима по отношение на полицейския служител – Б., ответник по делото, тъй като същият не е издал административен акт - заповед за задържане на жалбоподателя Н.. Именно поради това по отношение на Б. няма задължение като орган, издал оспорен по съдебен ред административен акт, да установява фактическите основания и спазването на законовите изисквания за издаване му.

В настоящото производство доказателствената тежест е на жалбоподателя, който трябва да установи наличието на осъществено спрямо него задържане при условията и по реда на ЗМВР. Едва след като фактът на задържането /със или без писмена заповед/ е безспорно установен ще възникне задължението за административния орган, който го е осъществил, да докаже основателността му съобразно разпоредбата на чл.170, ал.1 от АПК. Въпреки дадената му от съда възможност, жалбоподателят Н. не представи по делото достатъчно убедителни доказателства, които да обосноват извода, че спрямо него е било осъществено задържане по смисъла на ЗМВР от страна на сочения от него ответник И. К. Б. – полицейски инспектор в група „***” при *** РУ на ОДМВР Бургас /в този смисъл Решение № 1909 от 15.11.2017 г. по адм. д. № 942 / 2017 г. на Административен съд – Бургас, потвърдено с Решение № 9606 от 21.06.2019 г. по адм. д. № 732/2018 на Върховния административен съд/.

От събраните и кредитираните по делото доказателства съдът намира, че правото на свободно придвижване на Н. не е ограничавано като жалбоподателят фактически не е бил задържан, тъй като не е бил обект на заплаха или натиск, не е бил извършен обиск, спрямо него не е била употребена физическа сила и използване на помощни средства с цел задържане, не е било променяно принудително мястото му в пространството, няма данни да е престоявал в помещения за задържане. По делото липсват данни за изразено изрично или с конклюдентни действия несъгласие на лицето да сътрудничи – предоставил е изисканите документи за проверка, съдействал е при теста с дреггер за употреба на алкохол, подписвал е изготвените в хода на проверката документи – акт, протоколи, предал е с протокол за доброволно предаване вещи, и т.н., като единствено е отказал да бъде тестван за наркотични вещества, което е негова законова възможност и ако желае да даде кръв за анализ. Престоят в рамките на проверката не води до извод за извършване на действия „по задържане“. В случая се касае за устни разпореждания на полицейските органи по смисъла на чл. 64, ал. 2 от ЗМВР, които са необходими за изпълнение на функциите им по закон, а не за фактическо задържане на жалбоподателя.

С оглед на естеството на работа на МВР не всяко действие, регламентиращо спазване на определени ограничения при движението и поведението на едно лице, може и следва да се квалифицира като „задържане“ по смисъла на закона. Съгласно разпоредбата на чл. 5, ал. 1 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози при наличие на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС за употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва проверка с тест или лицата се изпращат за

медицинско изследване. От разпита на свидетелите К. и М. се установи, че след породени съмнения във водача за управление на МПС след употреба на алкохол и наркотични вещества, проверяващите служители са потърсили съдействие от екип от Пътна полиция. Не е следвало да се издава заповед за задържане на Н. на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР с цел проверка или опровергаване на въпросните данни, тъй като се касае само за съмнения, а такива действия могат да се предприемат само ако след надлежно предупреждение лицето съзнателно пречи на полицейския орган да изпълни задължението си по служба съгласно чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР.

В случая не са налице данни жалбоподателят да е пречел на органите на полицията да изпълнят правомощията си по закон и да се е противопоставил на нарежданията им, напротив съдействал им е, поради което и не е имало основание за задържането му при условията и по реда на чл. 72 от ЗМВР. В този смисъл съдът намира, че липсват каквито и да било данни за приложено спрямо Н. задържане по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР от страна на сочените в жалбата полицейски служители.

За пълнота следва да се посочи, че предвид проверките, извършени в хода на настоящия случай – на лични документи, на документи на автомобила, предвид тестването с дрегер, на броя и обема съставени документи – АУАН, протокол за доброволно предаване, протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества или техни анализи, предвид времето за вземане на необходимата апаратура от сектор „Пътна полиция“ и за пристигане на адрес гр. Бургас, ул. *** на екипа на сектор „Пътна полиция“, настоящият състав не споделя позицията на жалбоподателя, че процесната полицейска проверка излиза извън рамките на разумното и законосъобразно време за нейното извършване.

Не на последно място, съдът не споделя възражението на жалбоподателя и неговия процесуален представител, че липсата на пълен запис от „боди камера“ води на извод за непрозрачност на полицейските действия и невъзможност за обективно установяване на случилото се. Тази позиция може да се приеме на практика за изоставена от самия жалбоподател в хода на процеса предвид обстоятелството, че сам той в хода на производството се отказва, от поисканата и допусната от съда техническа експертиза на записа от „боди камерата“. Следва да се държи сметка, че релевантните факти в производството могат да бъдат установявани с всички възможни и допустими доказателствени способности, като няма пречка фактите да се установят чрез гласни доказателства, каквито са показанията на свидетелите по делото. В тази насока се явява и несъстоятелно възражението, че по време на проверката т. нар. „боди камера“ са била изключена. Събраната, надлежно проверена и оценена доказателствена съвкупност сочи на изложената по-горе фактическа обстановка, оказаното съдействие за извършваната проверка от страна на жалбоподателя и не може да се приеме, че жалбоподателят е бил задържан.

С оглед на изложеното следва да се приеме, че процесната жалба се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Съдът намира, че приложените по делото дискове в плик л. 28, л.31, л.93, л. 98 следва

да останат приложени по делото, след което да се унищожат заедно с делото по реда на Правилника за администрацията в съдилищата.

Съдът дължи произнасяне по разноските като при този изход на делото разноси не следва да бъдат присъждани, тъй като не е направено съответно искане за това от страна на ответника.

Водим от горното, Бургаският районен съд,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата П. К. Н., ЕГН *****, чрез пълномощник – адв. Д. В. - БАК, против фактическо задържане по реда на чл. 72 от ЗМВР /без издаване на заповед за задържане/, осъществено за периода от 22:10 ч. до 23:55 ч. на 05.01.2024 г. от И. К. Б. – полицейски инспектор в група „***” при *** РУ на ОДМВР Бургас.

ПОСТАНОВЯВА приложените по делото дискове в плик л. 28, л.31, л.93, л. 98 да останат приложени по делото, след което да се унищожат заедно с делото по реда на Правилника за администрацията в съдилищата.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – Бургас в 14 - дневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____